

ninger vare gaaede i Opfyldelse, vilde de maaske have ydet mig en vis Anerkendelse som principfast Politiker, der havde beholdt sit Standpunkt gennem tykt og tyndt, ganske vist var strandet paa det, men dog havde baaret sig særdeles respektabelt ad, og vi vilde paa den anden Side have faaet at se, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) var bleven en principfast Venstremand, som Gud ske Lov kunde staa fast overfor alle Fristelser, og som der egentlig talt ikke var det mindste i Vejen med. Vi havde da hverken faaet Rigsretssag eller alle de øvrige Udfald, som vi siden have set imod det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Venner. Vi saa ogsaa sidste Foraar, at det Organ, som det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) staar i saa nær Forbindelse med, ved en beklagelig Fejltagelse ganske glemte at referere Partiets Indstilling angaaende Rigsretten, fordi det, saaledes som Valgsituationen tegnede, ikke syntes at passe i de Herrers politiske Plan (Afbrydelse.) Ja, naturligvis, det var en beklagelig Forglemmelse. (*Borgbjerg*: Det var, fordi Indstillingen havde staaet Dagen før i „Social-Demokraten“.) Og da den havde staaet i „Social-Demokraten“, behøvede naturligvis „Politiken“ ikke at trykke den op. (*Borgbjerg*: Ja, det var Grunden.) Det var selvfølgelig Forklaringen, det er meget rigtigt. (*Borgbjerg*: Jeg ved nøjagtig, at det var Grunden.) Ja, vel, det er udmærket. Men altsaa: I det Tilfælde havde alt været indrettet paa den bedste af alle Maader i den bedste af alle Verdener, og jeg forstaaer, at de Herrer vare saare bekymrede og bitre over, at det ikke gik saaledes, men derimod saaledes, at vi fik Forsvarssagen ført igennem, og at vi fik et Venstre, som nok skal vise sit Sammenhold overfor de Herrers fremtidige Politik, selv om den radikal-socialistiske Alliance bliver af endnu inderligere Natur, end den har været hidtil.

Efter disse mere personlige Bemærkninger, skal jeg sige til den højtærede Konseilspræsident, at han opfatter Styrke paa en noget formel Maade. Han siger, at Styrken ligger i Kravet, han mener, at en Regering bliver stærk blot ved at hejse Juni-Grundlovens gamle Fane. Ak, Gud nej, hvis det virkelig kunde gøre det, var det ingen Sag. Nej, der skal noget mere til. Til at have Styrke skal der bl. a. — rent politisk set — det, at man har en tilstrækkelig Magt bag sig. At den højtærede Regering ikke har det, havde jeg Lejlighed til at komme ind paa i Gaar og skal ikke gentage det. Den Paavisning

staar sikkert ved Magt, siden det ikke er lykkedes fra nogen Side at modbevise den. Men den højtærede Konseilspræsident glemmer ogsaa, at Regeringens Færd ikke giver den Styrke i almindelig Forstand. Regeringens Færd overfor Forsvarslovene har været af den Natur, at den hverken giver den Styrke eller fremkalder Respekt for den. Regeringen kunde have opnaaet, om end ikke Styrke, saa dog at man skænkede den en vis Respekt, hvis den havde taget Sagen alvorligt og umiddelbart efter, at den var kommen til Magten, havde sagt: Vi ere Modstandere af disse Forsvarslove, vi have hidtil krævet, at Befolkningens Stemme skulde høres om dem, nu støvne vi Befolkningen til Valg, nu skal Befolkningen have Lejlighed til at fælde sin Dom over disse Love, og hvis Befolkningen giver os et Flertal, rejse vi en alvorlig Kamp for Militærlovenes Omstyrkelse og Indførelse af vor egen Militærordning. Det vilde have skabt en vis Respekt for den højtærede Regering, hvis den havde gjort det. Men hvad gjorde den i Stedet for? Den opførte sig lige indtil den allersidste Tid saaledes, at intet Menneske i eller udenfor Rigsdagen kunde tro andet, end at det var Regeringens Mening virkelig at ville udføre de bestaaende Militærlove. Vel faldt der Ord som: Naar vi en Gang blive stærke nok, ville vi naturligvis søge at faa disse Love gjort om. Men ingen kunde med fjerneste Skygge af Ret formode, at den højtærede Regering tænkte paa end ikke paa Finanslovsforslaget for 1911—12 at opføre de militære Bevillinger, som den efter Lovene er forpligtet til at opføre. Vi have hørt af Regeringen Gang paa Gang, at den ikke vil opføre disse Bevillinger, og samtidig siges det, at den vil opfylde Lovene. Det er indtil videre en fuldstændig Gaade, hvorledes disse Udtalelser kunne forenes. Det skulde interessere mig at høre, om vi i Dag kunde faa en Løsning paa denne Gaade, men jeg tror nok, at det er en af de Gaader, som ville blive staaende uløste i alt Fald en Tid endnu, og det af en god og gyldig Grund, nemlig den, at den simpelt hen ikke kan løses.

En Fremgangsmaade som den førnævnte vilde have fremkaldt nogen Respekt for de Herrer. Derimod maa de ikke tro, at det har givet Respekt, at Regeringen har faaet Udsættelserne førte igennem i Folketinget under den udtalte Forudsætning, at det kun var Udsættelser, idet de Skrivelser, der foreligger fra Forsvarsministeren til Finansudvalget, og som ere aftrykte i Betænkningen, klart og tydeligt vise, at alle